

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 309.

Anden Session.

81de Møde.

Lørdagen den 1ste Februar.

(Fortf.)

Barfod: Da jeg tillod mig at forlange Ordet, var Nr. 26's Skjæbne endnu ikke afgjort; denne Afgjorelse ligger imellem, og naar jeg siger, jeg er glad ved, at jeg ikke behøver at tage Ordet mod 15 af mine politiske Venner, havde jeg naturligvis hellere seet, at jeg paa anden Maade var bleven befriet derfor, nemlig ved, at Forslaget slet ikke var fremkommet. Jeg kunde nu forsaavidt gjerne give Afkald paa Ordet, efterat jeg om Nr. 25 allerede har udtalt mig under den foregaaende Behandling; jeg kunde ogsaa ønske ikke at behøve at udtale mig mod dette Forslag, fordi det virkelig har noget Piinligt for mig, at stemme mod en Bevilling af den Natur, til Personligheder, hvilke jeg som Individider gjerne kunde ønske denne Understøttelse; men af de Grunde, jeg under den Behandling tillod mig at udtale, og som jeg, for ikke at opholde Forhandlingerne, skal tillade mig at henvise til, er det mig, saa gjerne jeg ogsaa vilde, ikke muligt at stemme for disse 2000 Rbd.

Daugaard: Det er med en vis Uvillie, at jeg reiser mig for at tale om Vædringsforslaget under Nr. 25; men den Bemærkning, med hvilken den ærede Ordfører sluttede, opfordrer mig dertil. Han sagde nemlig, at han frygtede for, jeg forstod ham saaledes, at dersom dette Vædringsforslag blev antaget, saa vilde Nødvendigheden af Omreguleringen af Præsterne's Indtægter for Fremtiden blive mindre følt. Jeg troer tværtimod, at dersom der er Noget, som vil gjøre, at man maa føle Nødvendigheden af at omregulere Præstefaldenes Indtægter, saa er det dette Forslag, som nu foreligger. Denne

Nødvendighed er saa klart udtrykt i den Affættelse, som Forslaget under Nr. 25 nu har faaet, at jeg troer ikke, at den kunde udtrykkes bestemttere; thi naar der her staaer, at det skal gjøres til Pligt for Ministeren, at vogte sig for at han ikke ved denne Bevilling, der her indrømmes, lader noget Præsteembede af dem, der skulde erholde Tillæg, overstige Indtægtssummen af 600 Rbd., saa troer jeg, at naar vi stille denne Gage-Bestemmelse ved Siden af de Gagevoteringer, der tidligere har været under Forhandling i denne Sal, at det ligger saa klart for som Dagens Lys, at det er nødvendigt, at der skeer en Omregulering af Præstefaldsindtægterne. Naar dernæst den ærede Ordfører bemærkede, at den Redaction, hvori Forslaget nu foreligger, maatte have borttaget endeel af de Vanskeligheder, der tidligere havde været i Veien for at gaae ind derpaa, saa vil jeg oprigtigt tilstaae, at just den Maade, hvorpaa det nu er redigeret, for mig har valet Betænelighed ved at gaae ind paa det, fordi jeg nødig vilde see det opstillet som en fast Regel, at denne extraordinaire Understøttelse ikke maatte overstige 600 Rbd., som om denne Gage i og for sig maatte agtes tilstrækkelig for en Sognepræst. Der er lovrigt ikke her, som den sidste ærede Tale (Barfod) bemærkede, Tale om nogen Understøttelse til Personligheder, thi i Forslaget hedder det udtrykkelig, at denne Understøttelse skal fordeles mellem „Embederne“, saa at jeg troer, at dette Forslag væsentligere er stillt i Menighedernes end i Præsterne's Interesse; thi det er i Menighedernes Interesse, at Præsten lønnes saaledes, at han kan forblive hos dem, og ikke af den yderste Armod skal være nødt til at flytte. Jeg troer derfor ikke, at det er en Bevilling til enkelte Personligheder, men at det er en Bevilling, væsentlig til de enkelte Menigheder, som ere saa smaa, at